

KAPPALE 1 Herääminen, aamukahvi, hampaidenpesu, pukeutuminen. Sen jälkeen kiltisti töihin ja hieman myöhemmin takaisin kotia. Vaimon kanssa kauppaan ja hetki leikkiä lasten kanssa. Vihdoin oli aika, olla vain sinä itse ja sain valita sohvan nurkalta mieleiseni viihteen illaksi. Yleensä vaihtoehdot olivat videopalvelun ja Playstationin pelaamisen väliltä. Jossain vaiheessa sitten nukkumaan vaimon viereen. Seksiä emme harrastaneet arkisin, sillä sille oli varattu oma hetki viikon lopulla. Silloinkin vain, jos päätimme viettää vaimoni kanssa laatu-aikaa kahdestaan ja avasimme viinipullon, joskus jopa kaksi. Kuka noita nyt oikeasti laskee? Vieraalle ihmiselle on vain helpompi kertoa juovansa pullon illassa hyvässä seurassa. En tosin hyvästä seurasta tiedä, sillä vaikka rakastin vaimoani omalla tavallani, niin ei meillä aina keskusteltavaa riittänyt. Kai olin silti tyytyväinen tilanteeseen, sillä hänen kanssaan oli turvallista olla ja pystyin hyvillä mielin kutsumaan tätä paikkaa kodiksi. En minä toki sokea ole ja pidän toisten naisten katselusta. En silti koskisi edes pitkällä tikulla heihin romanttisessa mielessä. Minä jostain syystä oikeasti pelkään heitä, mutta syytä en oikein tiedä itsekkään. Välillä tunnen naisten käyttäytymisen olevan niin outoa ja epämiellyttävää, että minua suorastaan etoo ajatus seurustelusta jonkun muun kanssa. Ovat kaikki jotenkin likaisia mieleltään ja ruumiiltaan, epäluotettavia narttuja kaikki. Pyydän anteeksi nyt ajatuksiani, sillä ei minulla ole naisia vastaan mitään oikeasti. Kai voisin kuvailla mielipidettäni samanlaiseksi, kuin esimerkiksi tummaa miestä kohtaan. Kumpikin heistä on varmasti ihan hyvä tyyppi, mutta pahat sillä on mielessä kasvojen tekohymyn takana. -Älä luota homoihin ja naisiin, sanoin jo isäni aikoinaan. Lisään tummat miehet nyt tuohon listaan. Pidän itseäni kyllä suvaitsevaisena kaikkia kohtaan, mutta en vain ymmärrä toisten ihmisten ajatusmaailmaa. Tunsin itseni aina ulkopuoliseksi toisten seurassa, joten pelkään osan elämästäni menevän ohitseni. Oikeastaan pelkään vähän kaikkea, sillä olen hyvin epävarma elämässäni. En vihannut ketään, mutta epäonnistumisen pelko teki minusta toisinaan lähes kyvyttömän suoriutumaan elämän normaaleista pikku askareista. Nyt haluan puhua elämäni päättymisestä katastrofiin, joka oli kaikille ihmisille yllätys, jotka tunsivat minut vain nuorempana. Eniten taisin kyllä yllättyä minä itse. Se kuinka helposti ihminen voi muuttua pedoksi, on todella pelottavaa. Tämä tosin todistaa vain sen, ettei kehityksemme ole ollut kummoinen luolamies aikojen jälkeen. Jos joku neropatti sattui keksimään sähköä, auton tai muun tärkeän keksinnön, ei tee meistä kaikista viisauden huipentumia. En itse halunnut mikään viisas edes olla, sillä minulle riitti aivan tavallinen elämä kotoisessa Suomessa. Lämmin asunto, vaimo, muutama lapsi ja työ, josta saisin elantoni. Työnikään ei tarvitsisi olla kummoinen, kunhan sillä tulisin toimeen. Tehkööt muut viisaammat sitä rahaa, jos haluavat. Liian röyhkeäksi ei heidän kannata alkaa, sillä historiani on näyttänyt sen, että meille yksinkertaisille ihmisille ei vittuilla. Tai voitte yrittää ja luultavasti otamme kaiken paskan vastaan, jonka meitä päin heität, mutta jossain vaiheessa sontakan ollessa tarpeeksi iso ympärillämme, alamme varmasti pommittamaan takaisin. Voin taata sen, että emme heittele sinua kökkäre kerrallaan, vaan tulemme ja tiputamme kerralla koko sontaläjän päällesi. Varokaa sitä päivää, kun minunlaisilla kilteillä miehillä menee hermot lopullisesti. Sitä vihan määrää ei pysty kuvailemaan, kun kaikki elämän tuska purkautuu ulos kerralla hiljaisen, mutta synkkämielisen miehen sisäلتä. Lupaen, että ne ovat aina verisimpiä päiviä, mitä maan päällä nähdään. En tosin itseäni väkivaltaan kykenevänä ihmisenä edes pitänyt. Jos minua kustaisiin silmään kunnolla tai joku kävisi vaikka naimassa vaimoani, niin tuskin olisin nuorempana tehnyt asialle yhtään mitään. Olisin toki loukkaantunut ja pääni sisällä kiehuisi vittuuntuneiden ajatusten soppa, mutta silti en saisi sanaa suustani ja olisin vain mukautunut uuteen tilanteeseen itsetunto hajonneena. Silti väitän, että varokaa pienten rauhallisten, mutta hyvin kypriintyneiden miesten vallankumousta. En minä nuorena ruumiiltani mikään kääpiö ollut,

joten sillä tavalla en pieni ollut, ainoastaan itsetuntoni oli. Satakahdeksankymmentäkaksi senttiä pituutta ja kahdeksankymmentäkuusi kiloa painoa, siinä koko jykevä paketti. Ei minussa yhtään lihasta ollut, vaikka hieman keski raskaasta pahempaa työtä teinkin. Olin pömppö vatsainen surkimus, jossa ei ollut muuta hyvää, kuin ruokahalu. Hiukset pidin aina lyhyenä ja kohtuullisen siistinä. Joskus hurjastelin ulkonäköni kanssa ja annoin hiusten hieman kasvaa. Olivat mielestäni pitkiksi venyneet, vaikka todellisuudessa ne eivät sitä olleet. Etuhiuksissa oleva pieni pehmennys toi aaltomaisen kuvion hiuksiini, jota muistin rakkaudella harjata. En halunnut hurjastella ulkonäölläni yhtään tuon enempää, sillä en toivonut herättäväni huomiota muissa ihmisissä. Herääminen, aamukahvi, hampaan pesu, pukeutuminen. Sen jälkeen kiltisti töihin ja hieman myöhemmin takaisin kotia. Vaimon kanssa kauppaan ja hetki leikkiä lasten kanssa. Pysyn edelleen kannassani, että tuo rutiini olisi kelvannut oikein tehtynä minulle useammaksi vuodeksi. Toki joskus haaveilin elämästä, johon kuuluisi vain rahaa ja himokkaita naisia. En ollut vain valmis tekemään asian eteen mitään. Toisaalta, jos naiset eivät olleet himokkaita minua kohtaan nytkään ja raha muuttaisi sen, niin en varmasti pystyisi kunnioittamaan yhtäkään heistä. Minua ei pillu niin paljoa kiinnostanut, että sen perässä alkaisin juoksemaan. Olihan sitä värkkiä toki joskus kiva rapsutella, mutta pidin sitä kahden ihmisen välisenä pyhänä asiana. Uskoin toki ajatukseen, että seksi vieraan ihmisen kanssa hyvänä kokemuksena olisi mahdollista, mutta en siihen, että intohimo veisi sinut järkevä ajattelun tason ulkopuolelle jokainen viikonloppu. Ehkä paremminkin kerran elämässä voi näin tapahtua, jos niinkään usein. Mietin kyllä asiaa myös siltä kantilta, että olenko vain raukka, kun en uskalla koskea naisiin ollenkaan? Ehkä asia on näin, mutta toisaalta säästän vain aikaa ja huonoja muistoja monelta naiselta. En tuottaisi, kuin pettymyksen heille kaikille. Joku joskus kysyi minulta, että jos en osaa olla naisten kanssa, niin miten voin olla vaimoni kanssa? Pohdin asiaa hieman ja tajusin sen, että ei vaimo nainen ole, vaan vaimo. Se on sitä oikeaa rakkautta. Jos joku näkee vaimonsa naisena, niin uskoisin edessä olevan avioeron, ennemmin tai myöhemmin. Tulevaisuutta ajatellen, en voinut arvata minkälaiseksi elämäni tulisi menemään. En minä ollut ikinä kenellekään pahaa halunnut ja olin aina yrittänyt olla hyvä mies, joka tekee parhaansa töissä ja tätä kautta yrittää luoda perheelleni turvaa arkiseen elämään. Jotenkin kaikki muuttui vain omituiseksi elämässäni, vaikka en ollut sitä edes tahtonut. "Olisitte vain miesraukan antaneet olla rauhassa ja elää ihmismäistä elämää" "Kai se oli liikaa pyydetty?". Tässä nyt istun yksinäni, väsyneenä ja hämmentyneenä sen suhteen, mitä kaikkea olinkaan mennyt tekemään "Antakaa kaikki anteeksi minulle", oli ainut ajatus päässäni, kun vilkaisin likaisiin kouriini. Mitä kaikkea nämä kädet olivat tehneet! Niiden täytyi olla jonkun muun kuin minun, sillä en suostunut hyväksymään niiden armotonta käyttäytymistä tässä kaupungissa. Ainut mistä olin tyytyväinen itsessäni oli se, että olin tuntenut tunteita enemmän sisälläni, kuin koko elämäni aikana. Lasku, jonka muut joutuivat vain maksamaan siitä, oli aivan liikaa. Ehkä unohdan nyt hetkeksi kaikki nämä veriset hetket ja aloitan tarinani alusta. Tai en nyt aivan alusta, mutta olen varma, että teille kelpaa, jos aloitan sen työikäisen minun elämästä, eli olen nyt hieman alle kolmekymppinen. KAPPALE 2 -Vittu taas aamu! -Sentään edes viikonloppu, tuhaudin mielessäni Nousen ylös ja hymyilen pirullinen ilme kasvoilla, koska olen tyytyväinen siitä, että saan olla edes hetken kotona työelämää piilossa. Kaiken keskellä, tunnen vain hylänneeni käytöstavat, kun unohdan ajatuksissani kiitokseni vaimon kipittäessä paikalle aamuisen teekuppini kanssa, jonka hän tarjoilee puolittaisen hymyn kera. Hieman väsyneenä odottelen hetken ja tuijotellen kuppia, jostain syystä säälien kuumassa vedessä lilluvaa teepussia. "Ei ole sinun elämäntehtäväsi kummoinen, jos ei ole omanikaan". Mietin vielä hetken teepussin kärsimystä ja unohdin sen heti, niin meille kaikille käy lopulta. Aamun

rauhasta nauttivana, voisin muutaman hetken olla tekemättä mitään, mutta teen juotuaani nousen sängyltä ylös, kiroan muutaman kerran ja vedän sukat jalkaani, sillä hoidossa olevan koiran on päästävä ulos. Annankin muutaman napakan käskyn ja elukka istui jo oven edessä häntää heiluttaen. En hirveästi arvosta tätä kuolaavaa karvakasaa, mutta luvattu mikä luvattu. Aloittaisin ansaitun vapaapäivän mieluusti toisella tapaa, koska vieläkin väsyttää edellisellä työviikolla raataminen. Tosin mielelläni minä kärsin rahani eteen, sillä jokainen sentti on ansaittu hiellä ja ahkeruudella. Olen kerrankin hyödyllinen tässä elämässä. Eteisessä katson kärsivästi omia vanhoja lenkkareitani, jotka ovat hajonneet vuosi sitten. Kengistä lähtevä haju on kotoisan ällöttävä. En silti osta uusia ihan vielä, sillä haluan tarjota perheelleni ensin sen, mitä he ovat vailla. Epäilen nykyisen hajun tosin tappaneen jo alkuperäisen kuvottavan tuoksun, jonka lenkkarit saivat kastuessaan ensimmäisen kerran. Hajujen hautausmaan sijainti on siis selvitetty. Vasten tahtoa avaan oven ja raahaudun pihamaalle kohdatakseni maailman. Pihalla naama harmaana röökiä polttava naapurin rouva tervehtii minua, murahtaen raskaiden vuosien madaltamalla äänellä. "Mitä pahaa minä nyt olen muka tehnyt?" kiroan mielessäni, sillä haluaisin vain takaisin sisälle keskustelematta kenenkään kanssa. Aamun ensimmäistä sosiaalista kanssakäymistä inhoten, siirryn hitaasti lähemmäksi ja tervehdin takaisin. Hieman joudun miettimään, kuinka hymy asetellaan omille kasvoille. Poskiini pakottaa mokoma irvistely, enkä jaksaisi nyt lähteä tähän teatteriin. Lopulta pääsemme vihdoin jatkamaan matkaa ja annan koiralle luvan omatoimiseen liikkumiseen hihnassa. Siellä se rakki nyt tutkii toisten elukoiden jätöksiä ja huomaan myös itse katselevani muutamaa muumioituneen näköistä vaaleaa pökälettä maassa. -Luultavasti tämä on päivän kohokohta, tuhahtan itsekseni ja luultavasti olen tästä oikeassa. En päivältäni ihmeitä vaadi, sillä haluan vain hieman levätä, jotta voisin tehdä taas maanantaina työni nopeammin ja paremmin mitä viime viikolla. Jos saan urakkani minuuttiakin nopeammin valmiiksi, on viikkoni pelastettu. Matka jatkuu hitaasti ja huomaan koiran etsivän ojan reunalta itselleen paikkaa tarpeiden tekemiseen. Viiden minuutin päästä se tekee päätöksen sopivasta kohdasta, otsasuonen jo pullottaessa hädän vuoksi. Kai tuo outo olento saa jotain ihmeellistä tyydytystä tuosta itsensä kiduttamisesta? Siinä se nyt äheltää takapuoli nykyien tyytyväisenä, mutta luultavasti olen itse vielä tyytyväisempi katsoessani, kun koiran pökäleet pyörivät syvälle ojan pohjalle rinnettä pitkin. Vähästä on minun ilot tehty. Hitaasti raahautuen siirrymme lenkillä hitaasti eteenpäin ja kumpikin näyttää hieman kärsivältä. Koira tosin näyttää myös siltä, että kaipaisi takaisin omalle pedille, niin teen myös minä salaa. Yritän silti olla hyvillä mielin kaikkia todennäköisyyksiä vastaan, kun ulkona on mitä mainioin sääkin. Löydän tosin myös siitä jotain huonoa, kun aurinko paistaa silmäni. Töiden jälkeen väsyneenä jännitin hieman koiran ulkoilutusta, koska en ymmärrä sen tavoista ja kontrolloimisesta yhtään mitään. Hihna kurittaa kättäni katkaisten ajatukseni, kun karvakasa tekee yllättävän loikan sivummalle, nähdessään jäniksen. Hieman tuo olkapäästä satutti, mutta toisaalta olen nyt hereillä, joten tyydyn meuhkaamaan vihaisena koiralle siitä, että se voisi olla hieman tottelevaisempi. Koiraan tuskin tämä kiinnosti, vitun vertaa. Parin kilometrin lenkin jälkeen pääsemme takaisin kotipihaan, jossa naapurin rouva istuu edelleen pihakeinussa tupakkia poltellen. Kai se on jo askin polttanut loppuun, vaikka on vasta aamu? Mielessäni pyörähtää samalla ajatus "miksi ihmeessä nämä ihmiset eivät kuole, jotka pahalle haisevana ovat käryttäneet samassa kohtaa jo neljäkymmentä vuotta?". Samapa tuo toisaalta minulle on. Haiskoot tuhkakupille koko ämmä ja olkoot nikotiinin keltainen, jos halusi tehdä niin. Voihan sen elämän noin viettää, pihalle hengettömäksi pikkuhiljaa savuten. Portaissa lähes törmään elämään kyllästyneeseen postinjakajaan ja koira muistaa murahtaa työn sankarille. Postinjakaja vilkaisee minua vain sen takia, että pelkää minun aloittavan keskustelun ja tiputtaa samalla

naapurin luukusta muutaman laskun. "Koitappa tehdä sama meidän luukulle!" "Usutan koiran kimppuusi!" Tekisi mieleni sanoa Silti jätän tämän ajatuksen tasolle ja Murahdan jotain tervehdykseksi. Ymmärrän tätä miestä, sillä vihaan, että joku tulisi jauhamaan paskaa kesken oman työskentelyni. Näin tämän hänen kasvoiltaan ja arvostin sitä suuresti. Vaimo on kotona aloittanut jo imuroinnin ja tyytyväisenä katson, kun koti puhdistuu. Väsyneenä ja työni viikolla tehneenä päätän silti itsepäisesti, että apuun en mene. Tiskit sentään lupasin tiskata. Sitä harkitsen sitten illemmalla. Pienin lapsistani on onnekseni hereillä ja halaamme toisiamme. Taisin luvata eilen, että autan häntä kotitehtävissä, joten lupaus on pidettävä. Tyytyväisenä totean lapsen kaivaessa monisteita esille, että ehkä myös minä selviän tarhan tehtävistä, vaikka en mikään nero koulussa ollutkaan. En minä tyhmäkään ollut, olin vain helvetin laiska niihin aikoihin. Muutama hetki menee oikea tehtävän etsimiseen ja pääsemme aloittamaan. Läksyt nähtyään hän harmikseni toteaa tehtävien olevan liian helppoja ja kehottaa minua poistumaan paikalta. Olihan tuo sentään hyvä yritys olla kelpo isä, joten huokailen ja hieman pettyneenä jatkan juuri tehtyjen voileipien syöntiä, sillä siinä sentään olen hyvä. Olen silti hieman rauhaton ja muutaman haastan hänet painiin. Vastentahtoisesti leikkiin mukaan lähtevä poikani, koittaa selittää läksyjen olevan vielä kesken. En välitä tästä, sillä aikani lasten kanssa on töitteni takia hyvin rajallinen. "Olkoot, nyt isiä leikittää" Totean ja jatkan hännäämistä. Nopeasti leikistä kiinni saava lapsi aloittaa villin painin ja molemmilla on ensimmäisen kerran kivaa koko päivänä. Kadun joka päivä, että en kerkeä tekemään tätä useammin, mutta kun sen teen, niin leikki on minulle luontaista. Kai se on joku miehinen juttu, että kykenee leikkiin vielä vähän aikuisempanakin. Naisilla tämä taito häviää helpommin ja he muuttuvat vain tylsämielisiksi. Mukavat kymmenen minuuttia hauskaa leikkiä ja alamme väsymään. Tässä kohtaa tosin vaimoni pelastaa minut käskemällä molemmat takaisin läksyjen pariin. -Tylsimys, sanon hänelle leikkimielellä. Myöhemmin päivällä on käytävä paikkakunnan suurimmassa ruokakaupassa. Onneksi kävelymatka ei ole kauhean pitkä. Parin kilometrin kävely tekee kipeille lihaksille varmasti hyvää. Vaimoni kulkee koko matkan kuulokkeet päässä kuunnellen kai aamun radio-ohjelman uusintaa ja tämä sopii minulle hyvin. Pidän ulkona kävellessäni muiden ihmisten tarkkailusta ja mietin usein "Mistä ovat tulossa ja mihin menossa?". Jotkut ajavat Mersuineen viereisellä tiellä. Heistä en ole kiinnostunut, enkä heidän autoistaan. Ei voisi vähempää kiinnostaa mokomien ylipainoisten insinööri hirviöiden hikoilu ratin takana. Ovathan he varmasti älykkäitä, mutta viisaus tulee monesti kusipäisyyden kanssa, joten olen mieluusti hieman yksinkertaisempi. Keskityn siis kävellessäni vastaan tulevaan opiskelijaryhmään ja huomasin miettiväni haaveilen "minkälaista olisi asua Japanissa?". Olen aina haaveillut sinne menosta, mutta tiedän, etten koskaan tule sinne menemään. Luonteeni on vain sellainen, että olen pihi rahankäyttäjä ja harvoin käytän sitä itseäni. Eiköhän tässä tapauksessa käy myös niin. Tarkemmin ajateltuna tulen myös siihen tulokseen, että yhtä turha olisin siellä, turha mutta sentään huomattavasti muita isokokoisempi. Pystyisin edes kerran pätemään elämäni aikana. Lopulta hieman masentuen totean mokoman huomion luultavasti ahdistavan minua. En halua erottua liikaa, sillä olen hyvin epävarma ihmisten parissa. Kauppaan päästyäni ahdistun huokaisten päässäni, "liikaa ihmisiä!". Synkkä joukko valuu pitkin kaupan käytäviä, kohti vihannesosastoa ja haluaisin olla jossain muualla, kuin täällä. "Nautitte hevinne edes jossain muodossa, Hyvä!" Naurahdan mielessäni. Itse arvostan myös musiikkina tätä taiteen muotoa, koska se tuntuu olevan ainoa musiikinlaji, jossa on tarpeeksi menoa ja hyvää meininkiä. Hirttäisin luultavasti itseni, jos joutuisin kuuntelemaan suomalaista pop-musiikkia. Se on masentavaa ja sanoitukset ovat liian synkkiä, jopa tällaiselle metallin ystävälle. Mummot tukkivat ostoskärryineen omenoille pääsyn ja tiedän heidän juoruamisen kestävän pitkään,

mutta en halua puuttua asiaan. Onpahan heillä paikka, missä vuodattaa sisäinen sonta ulos. Jokainen meistä tarvitsee sellaisen terapiapisteen itselleen. Vaimoni näyttää vain kärsivän kaupan ruuhkasta vielä enemmän kuin minä. Itse tosin pidän kärsimyksen tunteesta ja tunnen olevani tyytyväinen sen kanssa. Rakkaani alkaa vain näyttämään siltä, että kohta tulee mummoille pikainen lähtö taivaan valtakuntaan. ”Missähän marketin arkkuosasto olikaan?” ”Saadaan mummoille hyvä paikka missä levätä”, naurahdan mielessäni. Taistelu pitkän marketin käytäviä jatkuu ja kerään mukaan hieman makkaraa, voita ja useamman litran maitoa, eli kaiken mitä vaimoni oli käskenyt ottamaan ostoskärryyn. Karkkiosastolla pyörähdän vielä lopuksi seisoen siistissä rivissä lasten keskellä, jotka haaveilevat ostettavan herkun perään. Taidan myös vaipua ajatuksiini hieman ja myönnän, että tämä on ainut osasto, josta saatan pienen palkinnon itselleni ostaa. Etenemme vihdoin kassalle ja valitsen kaikkein kauneimman kassaneidin, sillä tämä on ainut mahdollisuus päästä keskustelemaan moisten yksilöiden kanssa. Tiedän, että monelle asiakkaalle se on päivän ainut keskustelu toisen ihmisen kanssa. Prisma terapiaa! Pettymyksekseni suunnitelma menee pieleen, kun korviini kajahtaa julma käsky. Vaimoni määrää minut viereiselle kassalle, jossa laiskan näköisenä istuu tympiintynyt mies kassaneiti. ”Puhu sinä sitten”, tuhahtan mielessäni vaimolle. Ääneen en sitä sano, en uskalla. Edes hieman elämäni iloa ja jännitystä saadakseni, jätän lähtiessäni kauppaan vielä pitkävedon. Hirveän kallista en siitä tee, sillä tiedän, että yön NHL-kierroksella pelaavat täysin minun toiveiden vastaisesti. Mikä siinä on, että onnistun aina häviämään rahani näihin peleihin? Toki jo lapsena minulle opetettiin, että jos rahan häviäminen vituttaa, niin olet pelannut liian isolla panoksella. ”Mutta silti! Eikö isoilla miehillä ole muuta tekemistä, kuin kiusata tällaista herkkää sielua?”. Kai minä olen syyllinen tähänkin? En vain keksi miten, mutta olen vakuuttunut asian olevan näin. Varmasti olen tehnyt jotain pahaa, joka saa miljonäärit mailoineen häviämään otteluita tahallaan, jotta minulla jää kymmenen euron voitto saamatta Vedon tehtyäni huokaisen helpotuksesta, koska pääsen ulos tästä laitoksesta. Lähtiessä otan ostokset mukaani, sillä niiden kantaminen kuuluu minulle. Kuten aina, muovipussin kahvat pureutuvat tutusti sormissa lihaksiin saakka ja minua alkaa vituttamaan. Rahat menivät, ihmiset olivat mulkkuja ja tiedän kauppiaan myös ajatelleen, ”kiitos käynnistä ja nyt painu köyhä helvettiin täältä”. Onneksi pääsen pian kotiin. Illasta vaimoni valmistaa kaikille asunnossa oleville iltapalan. Aavistelen hänen kohta kiroavan, kun kahden tunnin työ keittiössä häviää ahneisiin suihin alle kymmen minuutin. Kuten arvasin, niin taustalta kuuluu normaaliin tapaan vain jonkun röyhtäisy ja taisi myös pieru joltain karata syömisen päälle kiitokseksi. Säälin siis ruokailun jälkeen mielessäni hetken vaimoa, mutta keittiöön en uskalla mennä, sillä näen hänen tiskaavan astioita puhtaaksi. Astioita, jotka lupasin jo aamulla tiskata. Lapset vetäytyvät ruokailun ja iltatoimien jälkeen omiin huoneisiin ja alkaa vihdoin aikuisten oma aika. Käyn vielä peittelemässä pienimmän ja kyselen samalla vanhimmalta lapselta päivän tapahtumat, joista yritän olla kiinnostunut. Ei minulla ole hajuakaan mistä hän puhuu, sillä arjen seuraaminen on ollut hieman vaikeaa töiden takia. Vielä päivän lopuksi sänkyyn hiipiminen ja avaan salaa ostamani karkkipussin. Luvassa on pieni hetki sokerin aiheuttamaa tyytyväisyyttä, kunnes tuntisin itseni hieman pahoinvoivaksi kuten aina. Laitan siis leffan pyörimään ja käperryän parempaan asentoon. ”Kai siellä telkkarissa joku taas kuolee? Mietin välittämättä, mitä siellä edes tapahtuu. Kuten normaalisti, en juurikaan havainnoi mitään ohjelmasta, vaan yritän vain nukahtaa samalla, kun katson ihmisten teurastusta. Olin ostanut tämän elokuvan unilääkkeeksi Anttilasta edellisen viikonloppuna alennuksesta, ja ymmärsin nyt, miksi hinta oli niin matala. Tiedän nukkumisen olevan toisinaan vaikeata ilman televisiossa pyörivää ohjelmaa, mutta onneksi huomenna ei ole menoja, joten minun ei tarvitse miettiä, onko unen tultava heti.

Pikkuhiljaa uneen vaipuesssa, vittuunnun vielä kerran, arvellen unien olevan päiväisiä uusintoja, kuten suurin osa television ohjelmista. Ajan hukkaa tämäkin. Vapaa Aamu! Kai siellä ulkona jonkinlainen ilma on. Ei voisi vähempää kiinnostaa. Kurkkaan sitten verhojen välistä tilannetta parin tunnin päästä, jos viitsin. Luultavasti jätän sen tekemättä. Vaikka on vapaapäivä, niin pettyneenä totean, että hieman seuraavan päivän työt alkavat jo päässä pyörimään. Pelkään maanantain tulevan liian nopeasti, jotta kerkeäisin fyysisesti palautumaan kunnolla. Taas olisi noustava hirveällä ähinällä ylös. Ensin kropan alla olevan käden on tosin saatava verenkierto takaisin, jos vain viitsisin liikkua. Itseäni vaivoin liikuttaneena totean, että verenkierto palautui onneksi pienellä painon siirrolla. Ei tunnu silti yhtään hyvältä! Seuraavaksi suoritan ruumiinosien tarkastamisen. Miehisesti rapsuttelen pallit ja tarkistan, että kaikki osat ovat tallella. Siirryn tämän jälkeen takamuksen puolelle ja käyn kummankin kankun läpi. Vatsa pitää rapsutella myös. Toisinaan myös toistan nämä työvaiheet muutamaan kertaan. Karvaisen vatsan läskien seasta löytyy lyttyyn mennyt ja kiinni liimautunut edellisen illan nallekarkki. Syön sen salaa, häveten hieman, mutta nauttien sen kielletystä mausta. Vielä lopuksi pakollinen hiusten ja pään rapsuttelu. Kasvojen kohdalla mietin silti hetken ”oliko järkevää aloittaa tämä kierros jostain muualta, kuin näistä kauniista kasvoista?”. Aamun ensimmäistä teetä tekisi mieli, mutta vaimo nukkuu vielä. Kai se on noustava itse ylös ja keitettävä vettä. ”Jotain osaan myös minä, joten siis en täysin turha ukko olekaan!”. Ikävä kyllä makaan vain väärällä kyljellä. Sängystä pois pääseminen vaatisi kääntymistä. ”On tämä vaikeata”. Kiroan mielessäni Tiedän kyllä itseäni lohduttaen, että kun saan käännöksen puoleenväliin saakka, hoitaa vatsani massa loput painovoiman kanssa ja saan näin käännöksen tehtyä kauhean ähinän kanssa. Sängynreuna olisi nyt kasvojeni edessä, mutta pidän silti viiden minuutin tauon. Mieli anoo vaimoa heräämään viimeiseen asti, koska olen varma siitä, että tee on varmasti parempaa toisen keittämänä. ”Näinköhän koira viitsisi käydä keittiössä napsauttamassa vedenkeitin päälle?”. Anovat katseeni koiran suuntaan menevät hukkaan ja vastauksena saan tuhahtuksen, jonka jälkeen se aloittaa intensiivisen oman ahterinsa pesun. Tiedän, että siinä touhussa menee puoli aamua, joten se on yhtä turha teoiltaan, kuin ulkonäöltään. ”Kai se luulee sieltä jotain löytävänsä?”. Seuraavaksi toivon, että lapset heräisivät. Alan siis olemaan epätoivoinen. Yritän edes kuvitella omia kakaroita kokkaamassa hymyillen isälleen aamupalaa. ”Ei taida tapahtua oikeassa elämässä”, ”Hemmetin turhakkeet”. Taisteluni on kohta hävitty, koska alkaa olemaan tarve siirtyä myös huussin puolelle. En silti liiku, vaikka rakkoni on eri mieltä. Kyllä mies pientä tuskaa kestää. Muutaman toivottoman hetken jälkeen haen katseellani lattiaa ja varmistan, ettei yöllä ole lattialle ilmestynyt Lego-ansoja. Mikään ei ole vittumoisempaa lapsiperheessä, kuin astua tanskalaiseen miinaan. Tarkastuksen tehtyäni harkitsen alaraajojen siirtämistä kohti maata ja yritystä nousta kävely asentoon, koska reitti näyttää selvältä. Tosin polviin se koskisi tai lihaksiin. Jätän sen siis harkintaan vielä hetkeksi. Lopulta päätän kierähtää edes lattialle. ”Tee on keitettävä!”. Maassa ollessani tunnen itseni idiootiksi. Kyllä se toisaalta normaalin minäkuvan voittaa. Omalla tavallani, vain nautin tästä typerästä tunteesta. Olemisen turhuus tuntui ihanalta, mutta lattialla ollessani sängyn oleva pölypallo yritti rikkoa täydellisen aamuni. Yritin vain puhalttaa sitä kauemmaksi siivoamisen pelossa, jotta se ei uhkaisi minua turhalla aktiviteetillä. ”Voi hemmetti tässä joutuu vielä imuroimaan!” On ainut pelkoni tuijottaessani karvaista olentoa. Ovelana käännän kasvoni vain toiseen suuntaan ja esitän, että en ole tietoinen tästä pienestä epäkohdasta. Ainoat liikkeet kropassani muodostuvat, kun ähisen ja tuhisen hetken lattialla. Kuulen onnekseni toivoa herättävän äänen. Vaimon peitto liikkui ja sieltä se nyt pirteänä hyppää ylös sängystä. Yhtään yllättymättä näen turhautumisen hänen kasvoillaan, kunnes päivän ensimmäinen nalkutus

alkaa. -Mitä hemmettiä sinä puuhat taas? Kajahtaa ilmoille. Enempää en kuuntele, vaan jatkan lattialla oloa aivan pökkana ja jopa hieman tyytyväisenä. Kuten normaalisti, niin pitkä tarina sieltä tuli, mutta mitään en kuullut. Kunhan ei nyt potkaisi minua, koska en tahdo liikkua. Antakaa miehen kärsiä rauhassa. Saarnan loppuessa reippaana ihmisenä vaimoni syöksyy vihdoinkin keittiöön ja laittaa teen tulemaan. Huokaan itsekseni ja totean mielessäni tämän olleen helpompaa, kuin luulin tänä aamuna. Rakastan sinua vaimoni. Unohdan vain sanoa sen ääneen.